Helejte se, tak já vám teda něco povim. Vo tý historce vo Little Big Hornu a vo tom, jak sem snad měl mít ňáký tušení, nebo zlej sen, už toho bylo napsáno a nažvaněno dost a dost. Jenomže pravda je holt zasejc trošku jiná. V podstatě je na tý historce pravdivý jen to moje jméno: Jim Bridger. No jo, tak se totiž fakt menuju, a řeknu vám - sem na to pyšnej.

Po celejch Státech tohle jméno znaj. Vod pobřeží až po indiánský teritoria. Jsem holt legenda, a osud legend je už takovej, že si o nich lidé moc často vymejšlejí. Co já už toho vo sobě zaslech, to byste koukali! A nejsem sám, Wiliam Frederick Cody, ten co je známej jako Buffalo Bill, Buvolí Bill, ten by taky moh vyprávět. A nebo James Butler Hickok, slavnej Divokej Bill, ten toho v pověstech a knížkách zažil tolik, že by to stačilo na deset životů.

A zrovna tak je to vo tom Little Bighornu. Řeknu vám, jak to ve skutečnosti bylo, i když abych byl upřímnej, tak ta legenda lichotí mý pověsti víc. Vlastně za to za všecko může Texaskej Jack. Ale víte co, já to vemu pěkně vod začátku.

Vracel jsem tehdá v půlce května 1876 z Montany. Měl jsem tam nějaký jednání s kmenem Vraních noh. Já měl přes jejich území doprovázet nějakej transport zásob pro vojenskou posádku. Voni jsou teda Vraní nohy beránčí povahy, ale člověk si nikdá nemůže bejt dost jistej, tak sem tam teda zajel, dovez náčelníkovi ňáký tretky a slušně ho požádal vo svolení k přejezdu. Náčelník byl svolnej, asi ho přesvědčila ta bedýnka whisky, co sem mu tam nechal, tak bylo jednání brzo hotovo. Pak jsem ještě chvíli rozmlouval s jeho synem, s Dlouhým Řetězem. Povídal, abych se příští měsíc vyhejbal údolí Little Bighornu, že tam Siouxové budou mít pow-wow. Já se jen smál, říkám že Tatanka Yotanka je starý kamarád, proč bych se ho měl bát. Na to Dlouhý Řetěz odpověděl - Sedící Býk je jen starý blázen, který už nemá skoro žádnou moc. Všechno teď řídí Bláznivý Kůň a ten jak se rozpálí, nedá pokoj, dokud se mu u opasku nehoupá pár bělošskejch skalpů. Kromě Siouxů tam budou i Čejeni a několik dalších kmenů, celkem asi sedm tisíc válečníků. A budou pořádně nažhavený, povídá Dlouhý řetěz, oni tam totiž pořádají Tanec Slunce. Od kanadskejch obchodníků nakoupili whisky a spoustu winchestrovek a střeliva. Může tam být pěkně horko. Tak sem teda přikejvnul, že jako rozumím a vodjel. Vrátil jsem se do Bismarcku, kousek vodtamtud byla pevnost Abrahama Lincolna, co z ní měl za dva tejdny vyjet ten konvoj. Zrovna tam probíhala nějaká sláva, všude bylo plno uniforem a vypadalo to divoce. Tak sem se radši uklidil do saloonu Eda Phillipse. Měl sem po tý dlouhý štrece žízeň jako trám, to dá rozum, tak sem si dal whisky a pak ještě jednu.

Potkal jsem tam kamaráda, Texaskýho Jacka. Vyptával se kde jsem všude byl, tak mu to povídám, vobjednal láhev a při tom mluvení jsme ji společně vypili. V ten moment jsem udělal ten svůj osudovej omyl. Já se měl někam vodvalit chrnět, ale místo toho sem se nechal Jackem přemluvit, abychom šli do tančírny madam Blackové, co byla jen o kousek dál. Teda tančírna, co vám budu vyprávět - vono se tomu sice honosně říká tančírna, ale je to vobyčejnej hampejz. Jenže já v tý vopici úplně zapomněl na to, že jsem právě z tohodle bordelu před štyrma měsícema utek bez placení. Nějak se mi to v tu chvíli úplně vykouřilo z hlavy.

Jenže Molly Blackové ne. Poslala hned pro šerifa a než sem si stih narazit ňákou slečnu, stál u mě šerif Garett a ruce se mu nebezpečně potulovaly kolem rukojetí jeho peacemakerů. Povídám: šerife, já nejsem ozbrojen. A von - já vím Jime, to jen aby ses nechtěl prát. Tak mu řikam - prát? Proč bych se měl prát, šerife, vůbec nevim vo co tady kráčí. Kráčí o to, že tady madam Blackové dlužíš od minula pětadvacet dolarů za chlast a za slečnu Peggy, říká šerif Garett. Tak sem jen pokrčil rameny, no co - byla to pravda, tak co se budu hádat. Takže to rychle Jime zaplať, ať tě nemusím vodvézt do vězení pro dlužníky, říká Pat Garett. Na to sem se jen zasmál. Šerife, povidám mu, kde bych vzal nějaký peníze, sem úplně švorcovej. Madam bude muset počkat, za dva tejdny doprovázím vojenskou výpravu, za dva měsíce jsme zpátky a pak dostanu vejplatu. A hned potom sem příjdu a všechno zaplatím.

Jenomže to bylo něco na tu můru Blackovou. Začala ječet, že na ty prachy už čeká štyry měsíce a aby mě šerif nepouštěl, že se taky může stát, že mně na tý výpravě rudoši stáhnou kůži z těla a ona na tom bude škodná. No řikám vám, ječela tam jako fůrie, až už toho měl šerif Garett dost, popadl mě a vleče mě do kriminálu. Cestou mi povídá - heleďse Jime, já tě teď musím aspoň na tři štyry dni zabásnout, to se nedá nic dělat, takovej je zákon, ale potom tě pustím a běž si kam chceš. Ale udělal bys líp, kdyby ses tý sůvě Blackový raději obloukem vyhejbal.

Tak teda říkám že jo a za chvíli už za mnou zaklaply dveře cely.

Teda řeknu vám, vězeňský pryčny zrovna moc pohodlný nejsou, ale já byl utahanej jako kotě a taky ta whisky, co jsme s Jackem vypili - no prostě za chvíli jsem spal jako nemluvně. Probudím se druhej den ráno, v hlavě jako v mraveništi a koukám kolem sebe, stál tam džbán s vodou, tak jsem ho z půlky vypil a ten zbytek si vylil na hlavu.

Venku se konala nějaká sláva, zněl vodtamtud ten parádní marš Garryowen. Tak vyskočím na pryčnu a koukám z toho malýho zamřížovanýho vokýnka a vidím jeden z pluků Sedmý kavalerie

z Abraham Lincoln Fortu. Koukám, kdo jej vede - no byl to Žlutý vlas, jak se taky říkalo generálu Custerovi. On si totiž dost potrpěl na ty svý dlouhý blonďatý kučery, i když zrovna před touto výpravou si je nechal ostříhat. George Armstrong Custer v tý době už nebyl generál, tuhletu hodnost získal za občanský války, ale potom se snad nějak poškorpil s Grantem a byl degradován zpět na podplukovníka. Ze zvyku se mu ale pořád říkalo generále. On si na to potrpěl. A vůbec to byl strašně ješitnej chlap. Já ho dobře znal, byl jsem dlouho jeho zvědem. Jak on si potrpěl na svou pověst a na svůj vzled! Ty jeho parádní uniformy, vždy byl jako ze škatulky. Zrovna jako teď, měl na sobě černej sametovej mundůr, omotanej byl zlatejma šňůrama jako ňákej cirkusovej jezdec, rozhlížel se vokolo sebe, jak mu všichni mávaj a blahosklonně jim kynul pravicí. Kolem toho jeho průvodu stál dav lidí, všichni mu mávali, muzika hrála, no slávy jako u Appomattoxu. Konečně kolona odharcovala, ještě sem zahlíd, že na konci táhli nějakou artilérii a taky jednu nebo dvě Gatlingovy strojní pušky - to je ale pekelnej vynález, to vám teda řeknu - a pak se lidi začali pomalu rozcházet. Já věděl, že teď nemám stejně nic na práci, tak sem se natáh znovu na pryčnu, že si ještě trochu dáchnu.

V poledne mě vzbudil šerifův pomocník a přines mi talíř fazolí a kus chleba. Povídám mu - co to bylo ráno za slávu? A von se kření jak měsíček na hnoji a prej - dobrej Indián, mrtvej Indián. Tak mu říkám - nech si svý pitomý poznámky, tykvová hlavo a vodpověz mi. Slušně sem se zeptal, tak chci slyšet slušnou vodpověď.

Von si jen vodfrk a prej - Custer se svým plukem jel srovnat rudochy. Tak sem jen pokrčil rameny, ne že by se mi tydlencty trestný výpravy zamlouvaly, ale já nejsem voják, ani politik, tak se snažím hledět si svýho a nemíchat se do věcí, který nejsou moje starost. Pustil sem se do těch fazolí, a když za sebou ten hejsek zavíral dveře, tak se ho ještě ptám: a kam to má Custer vlastně namířeno?

Do Montany, do údolí Little Bighornu. Je tam pár stovek Siouxů, který utekli z rezervace Standing Rock a tak jim jde Custer domluvit. Nejlíp udělá když jim domluví Springfieldkama, dodal ještě ten mladej sráč a zabouch za sebou.

Mě v tu chvíli polilo úplný horko, jak sem se vyděsil. Siouxové, Little Big Horn, najednou jsem zase slyšel varování Dlouhýho Řetězu, abych se tam tý oblasti vyhejbal. Prej pár stovek Siouxů! Je jich tam několik tisíc, navíc taky Čejeni a další kmeny. Jsou doběla rozpálený svým válečným Tancem Slunce a vyzbrojený sedmnáctiranovejma Winchestrovkama. Proti nim si to štráduje pár stovek Custerovejch vojáků s těma starejma špuntovkama z občanský války, s jednoranejma a nespolehlivejma Springfieldkama. Pane bože, to bude řež, napadlo mě. To že má Custer dva kanóny a jednoho Gatlinga mu nebude vůbec nic platný. Jak chce střílet z kanónu proti hordám zdivočelejch rudochů, který se náhle vobjevujou ze všech stran?

Praštil jsem s těma fazolema vo zem, a začnu mlátit do dveří jak vzteklej. Za chvíli se otevřelo to malý okýnko a v něm blbej ksicht šerifova pomocníka, a prej - co je? Tak na něj řvu - musíš mě odsud okamžitě pustit. A ten trouba prej - tak to teda nemůžu, jestli tě ty fazole prohánějí, máš v rohu kbelík. Nejde o fazole, musím hned za Žlutým vlasem, řvu na něj, je ve velkým srabu. U Little Bighornu na něj nečeká pár vožralejch Siouxů, ale celá armáda, perfektně vyzbrojená a rozkurážená.

A on se jen ušklíbne a mávne rukou, s tím prej si Custer poradí. Neporadí, řvu na něj. Oni maj Winchestrovky od Kanaďanů a je jich desetkrát víc, než má Custer mužů. Musím ject hned za ním a varovat ho. Mladej se šklebí jako idiot a prej - hezkej pokus jak se dostat ven, Jime, ale kápls na toho špatnýho. Já ti na ty tvý pohádky neskočím. A zavírá za sebou okýnko.

To mě fakt rozpálilo. Začnu kopat do dveří a řvu - ty mladej zakrslej hajzlíku, ty kravský vemeno, okamžitě otevři ty zatracený dveře, nebo to tady všecko rozmlátím.

Okýnko se znova votevře a mladej na mě čumí. Ječím na něj jako pominutej - tak ty si myslíš, že si vymejšlim? Chceš říct, že kecám? Já, James Bridger? Za to si to s tebou vyřídím, jen co se dostanu ven. A teď mi okamžitě zavolej šerifa Garetta, s tebou se už o ničem bavit nebudu, oslí zadku. Šerif tady není, odjel hned ráno spolu se čtyrma dobrovolníkama stíhat dostavníkového lupiče. Ukradl poštovní zásilku s dvěma tisíci dolary ve zlatě. Svědkové říkali, že to byl ten známej lupič Black Bart. Jo, přesně ten, co nechává svejm voloupenejm vobětem lístečky se svejma básničkama, žvaní pomocník.

Co je mi do ňákýho lupiče, běsním, kdy se šerif vrátí? K tomu přepadení došlo u Cripple Creeku. Jen pár mil před dostavníkovou stanicí Alamo, povídá klidně ten oslí zadek, jako by se nic nedělo. Ale vždyť to je dva dni cesty, žasnu.

Jo, to jo, potvrzuje. Dva dni tam, pak tak tři štyry dni stíhání, ale to bude asi stejně k ničemu, no a pak stejně dlouho zpátky. Když sebou mrsknou, můžou bejt zpátky příští sobotu. Ale do tý doby tě pustit nemůžu. O propuštění z vazby rozhoduje pouze šerif.

Brada mi padá - ale tady jde o životy, blábolím. Když je nikdo nevaruje, může se Custerův

blonďatej skalp za pár tejdnů houpat u opasku Bláznivýho Koně. To je mi sice nesmírně líto, ale já tě pustit nesmím. Pat Garett mně to výslovně zakázal. Nechce mít problémy, do tančírny madam Blackové chodí i starosta Bismarcku. Pat má svou práci rád a já taky, řekl a zavřel okno. A mě bylo jasný, že je všecko ztracený, že se odsud už vážně nedostanu, alespoň do tý doby, než se Garett vrátí. Sed sem si na svou pryčnu a jak teda moc zbožnej člověk nejsem a do kostela páchnu tak nejvejš jednou ročně, začal sem se modlit. Za Custera, za toho nafoukanýho tlučhubu, kterýho jsem měl přes všechny jeho nepěkný vlastnosti rád, a za ty stovky těch mladejch kluků v modrejch uniformách, který už možná nikdy neuviděj svůj rodnej dům, farmu svejch rodičů, místo kde poprvé nasedli na koně, a místo kde se vyspali ze svý první opice. Kéž dá Bůh, aby v boji zvítězili.

No jo, jenomže jak asi všichni víte, tak Bůh nedal a dopadlo to přesně tak, jak sem se obával. Po tý strašný řeži tam zůstaly ležet stovky mrtvejch modrejch kabátů, těla vojáků byly rozsekaný na kusy tomahawkama a hlavy skalpovaný. Jedinej, koho Siouxové neskalpovali byl Žlutý vlas. Našli ho ležet mrtvýho u svýho koně, v jedný ruce prázdnej revolver a v druhý zlomenou šavli. Byl prostřílený šípy a kulkami jako řešeto, ale jeho vlasů se ani nedotkli. I po smrti tak zůstal velkým válečníkem, hrdým a nepokořeným. Stejně tak to nejspíš cejtili i Siouxové, nechtěli zohyzdit tak velkýho a slavnýho bojovníka, i když to byl jejich nepřítel.

Řeknu vám, nemám vod tý doby klid. Pořád to ve mně hlodá, vím, že sem tomu všemu moh zabránit, jen kdybych tenkrát nezhloupnul po tý flašce whisky.

Všecko mohlo bejt jináč.

A hlavní vina spočívá na Texaským Jackovi. To on mě opil, až sem ztratil paměť, a když bylo nejhůř, tak si zmizí, místo aby za kamaráda zatáhnul takovou mizernou sekyrku, pitomejch pětadvacet dolarů. Je to chlap špatná a proradná a přitahuje maléry. Taky sem mu to řek, jen co sem ho po propuštění potkal, a von povídá - nezlob se Jime, já už sem holt takovej magnet na průšvihy, já za to fakt nemůžu, smůla se na mě lepí už od pětašedesátýho, kdy jsem do prezidentský lóže Fordova divadla pustil herce Bootha. Však víš jak to dopadlo - já myslel, že chce prezidenta Lincolna jen pozdravit a on na něj zatím vytáh deringéra. Ale s tím je už snad konec, za dva dny jedeme s Divokým Billem Hickokem do Deadwoodu, on si tam chce zahrát karty. A když budu s ním, snad už se nic špatnýho nepřihodí. James Butler Hickok měl přece vždycky z pekla štěstí, no ne?

Jo, to teda měl. Ale jen do doby, než potkal Texaskýho Jacka. Když pak Hickoka za pár tejdnů

vynášeli mrtvýho z jednoho deadwoodskýho baru, tak jeho mrtvá ruka pořád svírala osmy a esa, list, kterej zrovna držel, když ho zezadu zastřelil zákeřnej vrah.

A to je celej příběh, přesně tak, jak se dovopravdy udál. Jestli z toho mýho vyprávění plyne ňáký poučení, tak to teda fakt nevim. Snad jenom jedno: nepijte whisky a nelezte do hampejzů, lidičky. A když, tak ne s Texaským Jackem.